

Solia îngerului al treilea, în viziunea îngerului bisericii

Sâmbătă, 25 septembrie 2010

Gili Cârstea

Unul dintre pastorii noștri foarte mediatizați spunea recent, într-una dintre prezentările lui, că Bisericii Adventiste i s-a încredințat predicarea întregii solii îngeresti, adică evanghelia veșnică, și că această evangheliă veșnică este îndreptățirea prin credință.

Spre a susține această poziție, că întreita solie îngerească este îndreptățirea prin credință, el citează o declarație a Spiritului Profetic, în manieră proprie:

„Unii m-au întrebat dacă întreita solie îngerească este îndreptățirea prin credință.” Și ea răspunde: „Întreita solie îngerească este într-adevăr solia îndreptățirii prin credință.” În engleză, „justification by faith in verity.” Adică, „într-adevăr.” Nu spune „righteousness by faith...” „justification by faith.”

Aceasta este o foarte serioasă pervertire a citatului, și descoperă încă o dată, dacă mai era nevoie, că prejudecățile de la Minneapolis nu au dispărut nicidecum, așa cum spunea sora White.

Nu. Frații respectivi nu întrebau dacă întreita solie îngerească este îndreptățirea. Ei știau deja că soliile primilor doi îngeri răsunaseră, iar acum erau curioși să știe care va fi solia îngerului al treilea, pe care o așteptau cu nerăbdare.

Citatul sună astfel:

„Unii mi-au scris, întrebându-mă dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea; și eu am răspuns, Este cu adevărat solia îngerului al treilea” (RH 1 apr 1890).¹

Cei mai mulți nu văd nicio diferență între versiunea fratelui pastor și citatul original. De mult timp în limbajul adventist se încurcă solia îngerului al treilea cu întreita solie îngerească, îndreptățirea cu neprihănirea, doctrina îndreptățirii prin credință cu solia îndreptățirii prin credință.

Vortexul acesta lingvistic este accelerat și mai mult de lipsa cunoașterii

peisajului istoric în care declarația a fost făcută. Nu se știe nimic despre cine erau frații care întrebau așa ceva, de ce întrebau așa, care este motivul pentru care ea răspundea public unor astfel de întrebări, și de ce ea spune „solia” și nu „doctrina,” deoarece – noi știm astăzi – ea a fost o solie venită, și nu o doctrină descoperită. Aceste lucruri nu prea interesează, deși cunoașterea lor ar schimba dramatic concepția populară despre solia 1888.

Când a fost scris acest articol, publicat în aprilie 1890, biserica se afla în cel mai tulburător conflict din istoria ei. Domnul trimisese „o foarte prețioasă solie” prin frații Waggoner și Jones, frații din poziții de răspundere se opuneau deschis acestei solii, iar sora White, spre a da o șansă poporului, s-a alăturat celor doi mesageri în prezentarea soliei la adunările de tabără.

Biserica era sfâșiată în două. Pe de o parte, oamenii auzeau pe liderii bisericii că la Minneapolis nu a fost decât o nouă accentuare a îndreptării prin credință, pe care toată lumea o cunoștea și o accepta. Ei observau antagonismul oficial față de solia Jones–Waggoner, justificat de lipsa noutății ei, doctrina fiind descoperită de Pavel și redescoperită de Luther cu sute de ani înainte de 1888. După cum spunea Uriah Smith: „Eu cred și predic îndreptățirea prin credință de când am deschis pentru prima oară Scriptura.”

Și era adevărat, mișcarea adventă ridicându-se din Filadelfia, unde îndreptățirea prin credință strălucise în toată puritatea ei – motiv pentru care Filadelfia nu primește nicio mustrare din partea Martorului Credincios.

Pe de altă parte, o auzeau pe sora White, la amvon sau în publicații, declarând că ceea ce trimisese Domnul în 1888 prin frații Waggoner și Jones este „cu adevărat” așteptata solie a îngerului al treilea, care se va uni cu solia îngerului din Apocalips 18. Auzeau și citeau acuzațiile ei grave că liderii de la Battle Creek au răstignit din nou pe Hristos în persoana solilor Săi, că au batjocorit pe Duhul Sfânt, și că ei trebuie urgent ori să accepte solia, ori să se dea la o parte din drum.

În limbajul popular, premeditat era întreținută ideea că la Minneapolis venise „solia îndreptării prin credință” – nebunie care continuă și astăzi. Oamenii știau, de la conducătorii lor, că la Minneapolis venise solia îndreptării, și doreau să știe dacă această solie trimisă prin frații Waggoner și Jones este solia îngerului al treilea.

Ei o numeau „solia” și nicidecum „doctrina,” arătând prin aceasta că se refereau la solia 1888, care tocmai făcea biserica să fiarbă în acele zile. Era absurd să întrebe dacă doctrina lui Luther este solia îngerului al treilea. Ei doreau să știe dacă, după opinia sorei White – așa cum auziseră ei neoficial – solia venită în 1888 este sau nu solia îngerului al treilea.

Ellen White nu a dorit să corecteze exprimarea lor defectuoasă, dar ea nu a folosit-o niciodată în declarațiile ei. Nu o veți găsi nicăieri în altă parte. Ea permanent o numește „solia neprihănirii lui Hristos.”

Și ea este foarte clară că la Minneapolis nu a venit decât „începutul” acestei solii, deoarece solia a fost blocată de valul uriaș de împotrăvire

clericală. A fost doar un lăstar dintr-un pământ uscat, în care biserica nu vede încă nici strălucire, nici frumusețe, și pe care îl dorește cât mai curând veștejit iremediabil. Poporul nu trebuie să afle că la Minneapolis Dumnezeu dorea să trimită o descoperire mai proeminentă a neprihănirii lui Hristos:

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91,92).

Sau:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului al cărui slavă va umple tot pământul” (RH 22 nov 1892).

Despre această solie întrebau frații care îi scriau sorei White, și la această solie se referea ea când le răspundea. Doar o stâlcire grosolană a textului ei poate susține aberația că întreita solie îngerească este îndreptățirea, lumina redescoperită de Luther cu sute de ani înainte de 1888.

Și fratele nostru pastor trage concluzia finală:

„Noi suntem cei cărora ni s-a încredințat îndreptățirea prin credință nealterată, și pe aceasta trebuie să o ducem până la capetele lumii.”

Evident, cita tot din memorie un alt pasaj din EGW, pe care, dacă l-ar fi redat corect, îi spulbera întreaga construcție:

„Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este lumina îngerului al cărui slavă va umple tot pământul” (6 T 19 – GCBull, 1893).

A reținut doar partea cu „capetele lumii,” dar nu a văzut-o pe aceea cu „solia neprihănirii lui Hristos.” Dacă EGW ar fi spus „solia îndreptățirii prin credință,” ar fi văzut-o cu siguranță, deoarece se potrivea tiparului mental pe care îl îmbrățișează.

Am fi și noi curioși să aflăm prin cine și cum ne-a fost încredințată nouă îndreptățirea prin credință „nealterată,” așa cum spune fratele pastor. Deocamdată, tot ce știm de la Ellen White este că Dumnezeu nu a trimis prin ea solia care urmează să lumineze pământul, ci prin frații Jones și Waggoner, în 1888, și că solia lor trebuie dusă de la un capăt la altul al pământului. Acea este evanghelia cea veșnică.

Pentru cei mai mulți dintre frații noștri, aceste lucruri par lipsite de relevanță. Dar pentru cei ce știu că har-maghedon înseamnă o ultimă bătălie la ușa sanctuarului unde Satana s-a așezat pe tron preluând lucrarea părăsită

de Hristos în 1844, adică îndreptățirea prin credință, nu există ceva mai relevant.

Credința pe care o așteaptă cerul este credința lui Isus, acea credință care explică neprihănirea prin legământul cel veșnic, adică locuirea divinității în templul sufletului, scrierea legii în inimă și minte. Doar un popor care posedă credința lui Isus va fi în stare să ducă „începutul” soliei 1888 la concluzia lui glorioasă, care va lumina pământul cu slava lui Dumnezeu.

Iată cum continuă paragraful din Review, 1 aprilie 1890, despre care am discutat aici:

„Profetul declară: ‘Apoi am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul a fost luminat de slava lui.’ Strălucire, slavă și putere trebuie să se unească cu solia îngerului al treilea, și convingere va rezulta oriunde ea este predicată în demonstrația Duhului. Cum vor ști frații noștri când va veni această lumină la poporul lui Dumnezeu? Până acum, cu siguranță nu am văzut lumina care să se potrivească acestei descrieri. Dumnezeu are lumină pentru poporul Său, și toți cei care o vor accepta vor vedea păcătoșenia rămânerii într-o stare de încropeală” (RH, 1 apr 1890).

Contextul este cât se poate de clar: Frații întrebau dacă solia 1888 este solia îngerului al treilea, deoarece liderii poporului contestau acest lucru, insistând că la Minneapolis a fost vorba despre îndreptățirea prin credință. Ei contestau că ar fi vorba despre vreo lumină nouă, și nu credeau că Hristos poate fi predicat „mai proeminent” decât fusese predicat până atunci.

Așa se face că până în ziua de astăzi frații noștri nu văd „păcătoșenia rămânerii într-o stare de încropeală,” ceea ce împiedică biserica mondială să vadă slava lui Dumnezeu luminând pământul, așa cum așteaptă și își dorește de peste un secol și jumătate.

O astfel de realitate stranie nu poate fi explicată decât în lumina profeției lugubre sub aripa căreia încă stăm înlănțuiți:

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

Note:

1. Iată pasajul în limba engleză: „Several have written to me, inquiring if the message of justification by faith is the third angel's message, and I have answered, "It is the third angel's message in verity" (RH 1 apr 1890).